

I

Op de kantoren van het tijdschrift *Chic* in New York had de airconditioning er juist de brui aan gegeven op een verzengend hete junidag. Het was de tweede stroomstoring die dag en Fiona Monaghan zag eruit alsof ze iemand ter plekke kon vermoorden toen ze haar kantoor binnen liep na twintig minuten vast te hebben gezeten in de lift. Hetzelfde was haar ook de dag ervoor overkomen. Toen ze uit de taxi stapte na haar lunch in de Four Seasons kreeg ze het gevoel alsof alle lucht uit haar longen geperst werd. Ze zou over twee weken naar Parijs vertrekken, als ze het overleefde. Dit soort dagen waren voldoende om een hekel te krijgen aan New York, maar ondanks de hitte en de irritatie vond Fiona het heerlijk om er te wonen. De mensen, de atmosfeer, de restaurants, het theater, die overdaad aan cultuur en overal die opwinding – zelfs haar huis in East Seventy-fourth Street dat haar bijna al haar geld had gekost toen ze het tien jaar geleden had gekocht. Ze had elke cent die ze had in de verbouwing gestopt. Het was stijlvol en mooi, een symbool voor alles wat ze was en was geworden.

Ze was tweeënveertig en was er haar hele leven mee bezig geweest Fiona Monaghan te worden, een vrouw die werd bewonderd door mannen en benijd door vrouwen, en van wie je ging houden als je haar goed kende en ze je vriendin was. Onder druk kon ze een

geduchte tegenstander zijn. Maar zelfs degenen die haar niet mochten, hadden respect voor haar. Ze was een integere vrouw vol kracht en passie en ze zou zich dood vechten voor een zaak waarin ze geloofde, of voor een persoon die ze haar hulp had toegezegd. Ze kwam haar beloftes altijd na en als ze je haar woord gaf, wist je dat je op haar kon rekenen. Ze leek op Katharine Hepburn met iets van Rita Hayworth. Ze was lang en slank, had rood haar en grote, groene ogen die flikkerden als ze genoot of als ze kwaad was. Iemand die Fiona Monaghan ontmoette, vergat haar nooit meer, en op haar terrein was ze heer en meester, oppermachtig en heel betrokken. Ze was dol op haar werk en had zich alle moeite getroost het te krijgen. Ze was nooit getrouwd, had het nooit gewild, en hoewel ze dol op kinderen was, wilde ze die zelf niet. Ze had al voldoende om handen. Ze was nu zes jaar hoofdredacteur van *Chic* en was een icoon in de modewereld.

Ze had ook een rijk privé-leven. Ze had een affaire gehad met een getrouwde man en een relatie met een man met wie ze acht jaar had samengewoond. Daarvoor had ze kortstondige verhoudingen gehad met voornamelijk kunstenaars of schrijvers, maar nu was ze al anderhalf jaar alleen. De getrouwde minnaar was een Britse architect die pendelde tussen Londen, Hongkong en New York. En de man met wie ze had samengewoond was een dirigent. Die was bij haar weggegaan om te trouwen en kinderen te krijgen, en hij woonde in Chicago, wat Fiona erger leek dan doodgaan. Voor Fiona was New York het centrum van de beschaafde wereld. Ze zou in Londen of Parijs hebben

kunnen wonen, maar nergens anders. Zij en de dirigent waren goede vrienden gebleven. Dat met hem was vóór de architect, bij wie ze was weggegaan toen hij dreigde voor haar zijn vrouw te verlaten. Ze wilde met niemand trouwen, ook niet met hem. Ze had ook niet willen trouwen met de dirigent, hoewel hij het haar herhaaldelijk had gevraagd. Voor haar leek een huwelijk een te groot risico en ze zou liever een gevaarlijke toer op het evenwichtskoord uithalen dan het risico van een huwelijk aangaan, en ze waarschuwde mannen ervoor. Voor haar was huwelijk nooit een optie.

Haar eigen jeugd was moeilijk geweest, voldoende om haar ervan te overtuigen dat ze dat soort verdriet niemand toewenste. Haar vader was bij haar moeder weggegaan toen haar moeder vijfentwintig was en zij drie. Haar moeder was nog twee keer getrouwd met mannen aan wie Fiona een hekel had gehad, allebei zware drinkers, net zoals haar vader. Ze had haar vader na zijn vertrek nooit meer gezien, ook zijn familie niet, en ze wist alleen dat hij was overleden toen ze veertien was. Haar moeder stierf toen ze op de universiteit zat. Fiona was enig kind en had voor zover ze wist geen familie. Op haar twintigste stond ze er in de wereld alleen voor, net afgestudeerd aan Wellesley, en daarna had ze alles in haar eentje bereikt. Ze had de ladder beklommen via kleinere modebladen tot ze op haar negentwintigste bij *Chic* terecht kwam. Zeven jaar later werd ze hoofdredacteur en de rest was bekend. Op haar vijfendertigste was Fiona een legende en op haar veertigste was ze de machtigste vrouwelijke tijdschriftredacteur van het land.

Fiona bezat een bijna onfeilbaar oordeel; ze had een enorm gevoel voor mode en voor wat aan zou slaan, en ze had een hoofd voor zaken waar iedereen die met haar werkte bewondering voor had. Daarbij had ze lef. Ze was niet bang risico's te nemen, behalve in haar liefdesleven. Op dat gebied nam ze helemaal geen risico's en wilde dat ook niet. Ze was niet bang om alleen te zijn en in het afgelopen anderhalf jaar was ze het prettig gaan vinden. Ze was trouwens nooit echt alleen. Ze werd voortdurend omgeven door fotografen, assistenten, ontwerpers, modellen, artiesten en een hele kudde meelopers. Ze had een volle agenda, een actief sociaal leven en hordes interessante vrienden. Ze zei altijd dat het haar niets kon schelen als ze nooit meer met iemand samen zou leven. Ze had trouwens geen ruimte in haar kasten en was ook niet van plan ruimte voor iemand te maken. Ze had voldoende verantwoordelijkheden bij het tijdschrift om ook nog eens de verantwoordelijkheid te nemen voor of tegenover een man. Fiona Monaghan leefde een adembenemend vol leven en alles wat ze deed, vond ze heerlijk. Ze kon heel goed tegen verwarring, opwinding en chaos en was er eigenlijk een beetje aan verslaafd.

Ze droeg een lange, nauwsluitende, zwartzijden rok die in smalle plooien van haar middel naar beneden hing toen ze de lift uitliep waarin ze twintig minuten had vastgezeten nadat ze van haar lunch was teruggekeerd. Eroverheen droeg ze een witte blouse met blote schouders en haar rode haar was losjes boven op haar hoofd vastgezet. Haar enige sieraad was een enorme turkooizen armband die haar hele pols bedekte en waar iedereen jaloers op was. Hij was voor haar ge-

maakt door David Webb. Ze droeg zwarte sandalen met hoge hakken van Manolo Blahnik, een grote krokodillenleren tas van Fendi, en de totale combinatie aan accessoires en lange, duidelijke lijnen gaven de indruk van een onvergelykbare elegantie en stijl. Fiona was net zo oogverblindend als de modellen die door hen werden gefotografeerd. Ze was ouder, maar net zo mooi, hoewel haar uiterlijk haar niet interesseerde. Buitenkant en kunstgrepen zeiden haar niets, ze was zelf veel meer geïnteresseerd in innerlijk en geest, die allebei door haar groene ogen naar buiten straalden. Ze dacht na over de omslag van het septembernummer toen ze achter haar bureau ging zitten, haar sandalen uitschopte en de telefoon pakte. Er zat in Parijs een jonge ontwerper van wie ze alles wilde weten en een van haar jonge assistent-redacteuren moest er achteraan. Fiona was altijd met een missie bezig en hele hordes assistenten en loopjongens hadden moeite haar bij te houden; ze werd evenzeer gevreesd als bewonderd. Je moest je uiterste best doen om gelijke tred met haar te houden en ze had geen geduld voor luiards, lijntrekkers of stommelingen. Iedereen bij *Chic* wist dat, zodra Fiona haar aandacht op jou richtte, je maar beter met het gewenste artikel aan kon komen.

Haar secretaresse belde haar tien minuten later om haar eraan te herinneren dat John Anderson over een halfuur een afspraak met haar had, en ze kreunde. Ze was de afspraak vergeten en na de hitte, de uitgevalen airconditioning en het oponthoud in de lift was ze niet in de stemming. Hij was hoofd van het nieuwe reclamebureau dat ze hadden ingehuurd. Het was een degelijke oude firma die dankzij hem met een paar op-

windende nieuwe ideeën was gekomen. De overstap was haar beslissing en ze had bijna iedereen van het bureau ontmoet op hem na. Hun werk en hun cv spraken voor zich. De afspraak elkaar te ontmoeten was voornamelijk een formaliteit. Hij was net bezig met de reorganisatie van het kantoor in Londen toen ze besloot de firma in te huren en ze hadden afgesproken elkaar te ontmoeten als hij terug was in de stad. Hij had lunch voorgesteld, maar ze had geen tijd, dus ze had hem voorgesteld naar haar kantoor te komen met de bedoeling het kort te houden.

Voor de afspraak beantwoordde ze een stuk of vijf telefoontjes en Adrian Wicks, haar belangrijkste redacteur, kwam vijf minuten binnenvallen om met haar de modeshows in Parijs te bespreken. Adrian was een lange, magere, stijlvolle, ietwat vrouwelijke zwarte man die zelf een paar jaar ontwerper was geweest voor hij bij *Chic* kwam. Hij was net zo intelligent als zij en dat vond ze heerlijk. Adrian had zijn propedeuse aan Yale gedaan, had zijn journalistieke graad aan Columbia gehaald, werkte als ontwerper en was uiteindelijk bij *Chic* beland. Samen vormden ze een indrukwekkend team. De afgelopen vijf jaar was hij haar rechterhand geweest. Hij was net zo donker als zij licht was, net zo verslaafd aan mode als zij en net zo hartstochtelijk over zijn ideeën en het tijdschrift als Fiona. Daarbij was hij haar beste vriend. Ze nodigde hem uit bij haar afspraak met John Anderson aanwezig te zijn, maar hij had om drie uur een afspraak met een ontwerper, en net toen hij haar kantoor verliet, liet haar secretaresse weten dat Mr. Anderson was gearriveerd, en Fiona vroeg haar hem door te sturen.

Terwijl Fiona over haar bureau naar de deur keek, kwam hij binnen. Ze liep om haar bureau heen om hem te begroeten. Ze glimlachte toen ze elkaar aankeken en elkaar opnamen. Hij was een lange, krachtig gebouwde man met onberispelijk bijgehouden wit haar, felblauwe ogen, een jong gezicht en jeugdige houding. Hij was net zo behoudend als zij flamboyant was. Ze wist uit zijn cv en van wederzijdse vrienden dat hij weduwnaar was, net vijftig en aan Harvard was afgestudeerd in bedrijfskunde. Ze wist ook dat hij twee studerende dochters had, een aan Brown en de andere aan Princeton. Fiona onthield persoonlijke details altijd, ze vond die interessant en soms nuttig om te weten met wie ze te maken had.

‘Dank voor je komst,’ zei ze vriendelijk, terwijl ze elkaar aankeken. Ze was bijna net zo lang als hij op de hoge Blahnik-hakken die ze weer had aangetrokken voor ze hem begroette. Meestentijds vond ze het heerlijk op blote voeten door haar kantoor te lopen. Ze zei dat ze er beter door kon denken. ‘Het spijt me van de airconditioning. We hebben de hele week al elektriciteitsstoringen.’ Ze glimlachte hartelijk.

‘Wij ook. Jullie kunnen in ieder geval nog een raam opendoen. Op mijn kantoor is het een oven. Het is goed dat we hebben besloten elkaar hier te treffen.’ Hij glimlachte, terwijl hij door haar kantoor keek, waar een ratjetoe van schilderijen hing van veelbelovende jonge kunstenaars, twee belangrijke foto’s van Avedon die ze van het tijdschrift had gekregen. Tegen de muren stonden ontwerpen van aanstaande edities. Een berg sieraden, accessoires, kleren en stoffenmonsters bedekten bijna de hele bank en ze veegde die zonder

omhaal op de vloer terwijl haar assistente binnenkwam met een blad waarop een kan limonade en een bord koekjes stonden. Fiona gebaarde John Anderson naar de bank, gaf hem vervolgens een glas ijskoude limonade en ging tegenover hem zitten. ‘Dank je. Het is prettig om je eindelijk eens te ontmoeten,’ zei hij beleefd. Ze knikte en keek hem een ogenblik ernstig aan. Ze had niet verwacht dat hij zo vormelijk zou zijn of zo knap. Hij leek kalm en conservatief, maar tegelijkertijd zat er een enorme elektrische lading in hem, alsof er een onzichtbare stroom door hem heen ging. Het was zo tastbaar dat ze het kon voelen. Ondanks zijn ernstige voorkomen had hij iets heel opwindends. Zij zag er ook heel anders uit dan hij had verwacht. Ze was aantrekkelijker, jonger, adembenemender en ongedwongener. Hij had verwacht dat ze ouder zou zijn en meer van een feeks zou hebben. Ze had een beangstigende reputatie, niet omdat ze onaangenaam was, maar door haar harde, zij het rechtvaardige opstelling in onderhandelingen; een kracht waarmee je rekening diende te houden. En zeer tot zijn verrassing leek ze, terwijl ze over de limonade heen naar hem glimlachte, bijna meisjesachtig. Maar ondanks haar ogenschijnlijk luchtige houding kwam ze binnen een paar minuten tot de kern van hun afspraak en ontvouwde ze duidelijk en beknopt de bedoelingen van *Chic*. Ze wilden goede en degelijke advertentiecampaagnes, niet te trendy of exotisch. Het was het oudste tijdschrift op de markt en ze wilde dat hun advertenties dat weerspiegelden. Ze wilde niets ongewoons of krankzinnigs. John was opgelucht dat te horen. *Chic* was voor hen een grote opdracht en hij begon al uit te

zien naar verdere onderhandelingen met haar. Nu meer dan voor de ontmoeting. Eigenlijk had hij, terwijl hij dronk van zijn tweede glas limonade en de airconditioning eindelijk weer tot leven kwam, al besloten dat hij haar mocht. Hij mocht haar stijl en de directheid waarmee ze hun wensen en doelstellingen schetste. Ze had een heldere, gezonde kijk op het advertentiewezen, net zoals ze had op haar eigen bedrijf. Tegen de tijd dat hij opstond om te vertrekken, speet het hem bijna dat de afspraak afgelopen was. Hij vond het prettig om met haar te praten. Ze was hard en eerlijk. Ze was tegelijkertijd heel vrouwelijk en sterk. Ze was een vrouw om op je hoede voor te zijn en te bewonderen. Fiona liep met hem mee naar de lift, iets wat ze zelden deed. Gewoonlijk wilde ze altijd meteen weer aan het werk, maar ze bleef daar een paar minuten met hem praten en voelde zich tevreden toen ze terugliep naar haar kantoor. Het was een goede man, slim, snel, grappig en niet zo opgeprikt als hij eruitzag in zijn grijze pak, witte hemd en simpele marineblauwe das. Hij leek eerder op een bankier dan op het hoofd van een reclamebureau, maar ze vond het leuk dat hij elegante, dure schoenen droeg die hij zoals ze terecht vermoedde in Londen had gekocht, en zijn pak was hem onberispelijk aangemeten. Hij had een besliste uitstraling, in scherp contrast met haar eigen stijl. In alle dingen, en zeker wat haar smaak en stijl betreft, was Fiona veel gedurfter. Zij kon bijna alles dragen en er dan nog absoluut fantastisch uitzien.

Ze vertrok aan het einde van de middag van haar kantoor en zoals altijd had ze haast. Buiten hun gebouw op Park Avenue riep ze een taxi aan en spoedde zich

naar haar huis in een van de betere woonwijken. Ze kwam daar pas na zes uur aan en voelde zich verlept door de hitte in de taxi. Toen ze binnenstapte, hoorde ze het lawaai in haar keuken. Ze verwachtte om halfacht gasten. Ze hield het ijskoud in haar huis, niet alleen voor eigen gemak maar ook voor haar oude Engelse bulldog. Hij was veertien, een fantastische leeftijd voor dat ras, en iedereen die hem kende hield van hem. Hij heette Sir Winston, naar Churchill. Hij begroette haar enthousiast toen ze thuiskwam en ze haastte zich naar de keuken om te kijken hoever ze daar gevorderd waren. Ze was verheugd dat haar cateraars koortsachtig bezig waren met het Indische eten dat ze had besteld.

Haar parttime huisknecht droeg een wijd zijden hemd en een rode zijden harembroek van saristof. Hij was dol op exotische kleren en als het maar enigszins mogelijk was, bracht ze van haar reizen prachtige stoffen voor hem mee. Het amuseerde haar altijd als ze zag wat hij ervan had gemaakt. Hij heette Jamal en was Pakistaan, en hoewel hij soms een beetje grillig was, werkte hij meestal efficiënt. Wat hij ontbeerde aan huishoudelijke kwaliteiten, maakte hij goed met zijn creativiteit en flexibiliteit, wat haar heel goed van pas kwam. Ze kon hem van het ene op het andere moment melden dat er die avond vijf of meer gasten zouden komen eten en het lukte hem dan om prachtige bloemschikkingen te maken en iets voor de gasten te prepareren, hoewel vanavond de cateraars die taak van hem hadden overgenomen. Er waren er vijf in Fiona's keuken en Jamal had het midden van de eettafel versierd met mos, prachtige bloemen en kaarsen. De hele ruim-

te was veranderd in een Indische tuin en hij had gebruik gemaakt van rode zijden placemats en turkooizen servetten. De tafel zag er prachtig uit. De aankleding was precies zoals het hoorde bij Fiona's partijtjes, die legendarisch waren.

'Perfect,' zei ze goedkeurend met een brede glimlach. Daarna schoot ze naar boven om een douche te nemen en zich om te kleden, terwijl Sir Winston langzaam achter haar aan sjokte. Tegen de tijd dat de hond boven was, had Fiona haar kleren al uitgetrokken en stond ze onder de douche.

Drie kwartier daarna was ze weer beneden in een prachtige limoen-groene sari. En een uur later stonden er zo'n twintig mensen luidruchtig in haar woonkamer met elkaar te praten. Het was de gebruikelijke verzameling jonge fotografen, schrijvers van haar leeftijd, een beroemde kunstschilder met zijn vrouw, een vroegere redacteur van *Vogue* die Fiona's mentor was geweest, een senator, een verzameling bankiers en zakenmensen en een aantal bekende modellen – een gewoon avondje bij Fiona. Iedereen amuseerde zich uitstekend en tegen de tijd dat ze de eettafel bereikten, hadden de gesprekken zich met elkaar vermengd. De mensen voelden zich als oude vrienden en Jamal bracht bladen met champagne en hors d'oeuvres rond die de cateraars hadden klaargemaakt. De avond was een succes, bijna al voordat die was begonnen. Fiona was dol op dat soort avondjes en gaf die vaak. Haar etentjes leken altijd terloops, maar waren eigenlijk altijd veel zorgvuldiger opgezet dan ze wilde toegeven, hoe onvoorbereid of op het allerlaatste moment alles ook werd geregeld. Ze was een perfectioniste, hoewel ze genoot

van een verscheidenheid aan mensen en ze een hele verzameling kennissen had uit alle kunstzinnige richtingen. En eerder door toeval dan door opzet waren de mensen aan haar tafel vaak heerlijk om naar te kijken. Maar de vrouw die boven alles en iedereen uitstak als de meest intrigerende, modieuze en meest indrukwekkende ster, was Fiona. Ze bezat een gave voor stijl, gratie en opwinding als geen ander. En ze trok als een magneet interessante mensen aan.

Toen de laatste gasten om twee uur die nacht vertrokken, ging ze naar bed, na Jamal te hebben bedankt voor al zijn inspanningen. Ze wist dat hij het huis onberispelijk achter zou laten. De cateraars hadden de keuken schoongemaakt en Sir Winston lag allang te snurken in haar slaapkamer. Hij klonk als een grasmaaimachine en ze had er helemaal geen last van, want ze hield van hem. Ze gooide haar sari op een stoel, kroop in bed in het nachtgewaad dat Jamal voor haar had klaargelegd en was binnen vijf minuten diep in slaap. En weer uit bed op het moment dat de wekker om zeven uur afging. Er lag een lange dag voor haar. Ze zouden de laatste hand leggen aan de editie van augustus en er stond een vergadering op het programma voor de editie van september.

Ze was omgeven door de redacteuren toen haar secretaresse haar over de intercom vertelde dat John Anderson aan de telefoon was, en ze wilde haar net vertellen dat ze het te druk had om de telefoon te beantwoorden toen ze zich bedacht. Misschien was het belangrijk. Ze had tijdens hun afspraak een aantal vragen gesteld waarop ze antwoorden moest hebben, voornamelijk op het gebied van budgettering.

‘Goedemorgen,’ zei John vriendelijk. ‘Is dit een slecht moment?’ vroeg hij onschuldig en ze moest lachen. In haar leven was er zelden een goed moment. Ze had het altijd druk en was gewoonlijk omgeven door chaos. ‘Nee, het is prima. De gebruikelijke krankzinnigheid hier. We sluiten net het augustusnummer af en beginnen met september.’

‘Sorry, ik wilde je niet storen. Ik wilde je alleen maar vertellen dat ik erg genoten heb van onze ontmoeting gisteren.’ Zijn stem was dieper dan ze zich kon herinneren, en het trof haar dat hij sexy klonk. Het was geen woord dat ze gebruikt zou hebben om hem te beschrijven, maar deze stem aan de telefoon bezat een sterk mannelijk timbre. Ook had hij de antwoorden op een paar van haar vragen en dat beviel haar. Ze hield ervan om te werken met mensen die hun werk snel deden. Hij had duidelijk enige research gedaan. Ze maakte aantekeningen van wat hij zei en hij vertelde haar dat hij later meer informatie zou doorfaxen. Ze bedankte hem en wilde net de hoorn neerleggen om zich weer te wijden aan de chaos om haar heen toen hij naar een volledig andere versnelling overschakelde, en bijna kon ze hem horen lachen. De stem veranderde plotse-ling van die van de efficiënte zakenman naar een die bijna jongensachtig klonk. ‘Ik weet dat ik je misschien overval, Fiona, en je klinkt alsof je het heel druk hebt, maar heb je misschien tijd om met me te gaan lunchen? Mijn lunchafspraak is net afgezegd.’ Eigenlijk wilde hij die zelf gaan afzeggen als ze op zijn uitnodiging inging. Hij had de hele ochtend aan haar zitten denken en wilde haar weer zien. Alles aan haar intrigeerde hem. ‘Ik... eigenlijk...’ Ze was geschrokken en dacht er een

ogenblik over na. Ze hadden de dag ervoor alles door- genomen wat er doorgenomen moest worden, maar ze zei tegen zichzelf dat het geen slecht idee was om een werkrelatie met hem aan te gaan en hem te leren ken- nen. ‘Ik wilde hier lunchen, het is vandaag krankzin- nig... maar... kan het snel? Kwart over één kan ik waar- schijnlijk net halen en ik moet hier terug zijn voor de redactievergadering over het septembernummer om halfdrie.’

‘Dat lijkt me voldoende. Ik ken een prima eethuis bij jou in de buurt waar we een broodje kunnen nemen. Schikt jou dat?’ Hij klonk zakelijk en nuchter en het ontbreken van kunstmatigheid en flauwekul beviel haar. Veel aan hem beviel haar en ze vermoedde dat ze het leuk zou gaan vinden om met hem te werken. Veel meer dan ze had verwacht. Hij was aangenaam en voorkomend en misschien nodigde ze hem uit voor een van haar partijtjes als ze terug was uit Parijs.

‘Klinkt fantastisch. Waar treffen we elkaar?’

‘Tien over een ben ik beneden. Maak je geen zorgen als je te laat bent,’ zei hij geruststellend. En dat was goed. Ze was bijna altijd te laat. Ze had ook zoveel te doen en het was moeilijk alles af te handelen. Ge- woonlijk liep ze twintig tot dertig minuten achter.

‘Perfect. Tot straks.’ Ze hing op zonder er verder nog aan te denken en ging door met haar vergadering. Adrian was bezig met een presentatie voor de andere redacteuren en het was kwart over een toen ze klaar was. De vergadering ging uiteen en ze wierp een blik op haar horloge, verzamelde haar papieren, gooide die in haar mandje ingekomen post, greep haar tas en liep haar kantoor uit.

‘Waar ga je naartoe? Wil je niet lunchen?’ vroeg Adrian lachend. De vergadering was goed verlopen en ze waren allebei zeer tevreden met het augustusnummer nu het klaar was.

‘Ik kan niet. Ik heb iets te doen. Ik ga lunchen met ons reclamebureau.’ Bijna nodigde ze Adrian uit mee te gaan en deed het toen maar niet.

‘Ik dacht dat je dat gisteren al had gedaan?’ Hij trok een wenkbrauw op. Hij wist dat Fiona alleen maar uit lunchen ging als het moest, dus het was duidelijk geen sociale afspraak.

‘Follow-up.’ Toen ze naar de uitgang liep, wist ze niet of ze nu tegen hem of tegen zichzelf had gelogen. Maar om de een of andere reden voelde ze terecht aan dat haar lunch met John Anderson niet alleen maar zakelijk zou zijn. En het kon haar niet schelen. Hij leek een aardige en geschikte kerel. Hij wachtte beneden in een zwarte Lincoln met chauffeur. Hij grijnsde breed toen hij haar zag. Ze droeg een roze linnen broek, een wit, mouwloos hemd en sandalen, en met haar rieten tas over haar schouder zag ze eruit alsof ze naar het strand ging. Het was weer zo’n verzengend hete dag, maar door de airconditioning was het heerlijk koel in de auto. Ze glimlachte naar hem toen ze instapte.

‘Je ziet er schitterend uit,’ zei John vol bewondering toen ze naast hem ging zitten en ze naar het eethuis reden dat hij haar had beloofd. Het was slechts een paar straten verderop, maar het was te heet om te lopen. Het was buiten meer dan zevenendertig graden. Hij droeg een beige pak en een blauw hemd en weer zo’n serieuze, donkere das. Een en al zakelijkheid tegenover de zomerse uitstraling van Fiona. Ze had haar haar in

een losse knot boven op haar hoofd gelegd waardoorheen ze ivoren eetstokjes had gestoken. Onwillekeurig bedacht hij wat er zou gebeuren als hij die eruit trok. Het beeld van haar haar dat over haar schouders viel, beviel hem, maar hij probeerde zich te concentreren op wat ze zei.

Ze vertelde hem over de vergadering die ze net had gehad en terwijl hij naar haar keek, beseftte hij dat hij geen woord hoorde van wat ze zei. Inmiddels hadden ze het eethuisje bereikt, de chauffeur opende het portier en hielp hen naar buiten.

De zaak was druk en vol, zag er efficiënt en schoon uit en er hingen verrukkelijke etensgeuren. Fiona bestelde een salade en ijshee, John een broodje rosbief en een kop koffie. Terwijl hij naar haar keek, vroeg hij zich ineens af hoe oud ze was. Ze was tweeënveertig, maar zag er tien jaar jonger uit.

‘Is er iets?’ vroeg Fiona. Hij had een vreemde uitdrukking op zijn gezicht, alsof hij door iets getroffen was terwijl de ober zijn koffie inschonk.

‘Nee.’ Hij wilde haar zeggen dat ze lekkere parfum op had, maar was bang dat ze hem dan voor idioot zou verslijten. Ze zag er niet uit als iemand die zaken met pleziertjes combineerde en gewoonlijk deed hij dat ook niet. Maar er hing iets om haar heen dat oneindig verwarrend en hypnotiserend was. En hij voelde zich gehypnotiseerd. Onbedoeld bezat ze een verleidelijke uitstraling en het was moeilijk voor hem zich op zaken geconcentreerd te houden terwijl hij tegenover haar aan het tafeltje zat en in haar groene ogen keek die ernstig terugkeken. Ze was zich totaal niet bewust van wat hij van haar dacht. Ze had nooit veel

aandacht geschonken aan de impact die ze op mannen had, ze had het altijd veel te druk met denken en praten over heel andere zaken. John was gefascineerd door haar.

‘Die eerste cijfers die je me vanochtend hebt gegeven, bevielen me,’ zei ze toen hun eten arriveerde, en ze begon in haar sla te prikken. Ze was zo stijlvol slank dat het moeilijk viel voor te stellen dat ze veel at, maar ze zag er ook niet uit als iemand die aan anorexia leed. Er zat net voldoende vlees aan haar botten om haar figuur datgene te geven wat hem aansprak. Ze zag er atletisch uit en hij merkte dat ze stevige, slanke en sterke armen had. Hij vroeg zich af of ze tenniste of veel zwom. Het budget voor *Chic* stond heel ver van hem af terwijl hij over haar mijmerde.

‘Wat ga je van de zomer doen?’ vroeg hij nadat ze het budget oppervlakkig hadden doorgenomen. Hij wilde meer over haar zelf weten, niet alleen over haar werk. ‘Ga je nog weg?’

‘Over twee weken ga ik naar Parijs voor de modeshows. Daarna ga ik altijd een week naar Saint-Tropez. Dan moet ik weer terug, omdat ik anders geen baan meer heb.’ Ze keek hem grijnzend aan tussen twee hapen sla door en hij lachte.

‘Dat betwijfel ik. Ga je in het weekend wel eens naar de Hamptons?’ Hij was nieuwsgierig naar haar leven. ‘Soms. Vaak werk ik het weekend door. Het ligt eraan wat ik te doen heb. Ik probeer soms vrij te nemen. Gewoonlijk ga ik op Labor Day naar de Vineyard. De vierde zit ik in Frankrijk.’

‘Hoe zijn die modeshows?’ Hij kon zich er zelfs geen voorstelling van maken en ze klonken hem interessant

in de oren. Hij was nog nooit naar een modeshow geweest, laat staan in Parijs. Maar hij kon zich gemakkelijk een beeld vormen van haar in die entourage en het idee beviel hem. Ze was van zichzelf vreselijk opwindend en betoverend.

‘De shows zijn leuk, druk, krankzinnig en hypernerveus. Verrukkelijke kleren en opwindende modellen. Er zijn nu minder modehuizen dan vroeger, maar de shows blijven ontzettend goed. Nu jij het tijdschrift vertegenwoordigt, moet je een keer meegaan. Je zou de modellen prachtig vinden, dat doen mannen altijd. Ik kan voor kaartjes zorgen als je wilt. Zouden je dochters ook mee willen?’

‘Misschien.’ Hij kon zich niet herinneren dat hij Hilary en Courtenay tegenover haar had genoemd, maar misschien had hij het wel gedaan. ‘Geen van beiden geven ze veel om mode, maar een reisje naar Parijs zullen ze niet afwijzen. Gewoonlijk gaan we elk jaar naar een ranch in Montana. Mijn dochters zijn dol op paardrijden. Ik weet niet of het dit jaar doorgaat. Ze hebben allebei een zomerbaantje. Hilary gaat in L.A. werken en Courtenay heeft een baantje aangenomen in een kamp op de Cape. Nu ze studeren is het veel moeilijker om samen op vakantie te gaan.’ Hij vond het vreselijk om het toe te geven, maar sinds het overlijden van hun moeder bracht het gezin niet zoveel tijd meer samen door als hij wel zou willen. Tegenwoordig ging ieder zijns weegs, hoewel ze elkaar heel vaak spraken, en de ranch in Montana bleef een bitterzoete herinnering voor hem. Hij was er niet ongelukkig onder dat uitstapje op te geven. Het deed hem te veel denken aan zijn vrouw en de gelukkige zomers die ze

daar hadden doorgebracht toen de meisjes klein waren. ‘Heb jij kinderen, Fiona?’ Hij wist maar weinig over haar, buiten haar werk om.

‘Nee. Ik ben nooit getrouwd geweest, hoewel dat tegenwoordig geen vereiste meer is. De meeste mensen met kinderen die ik ken, zijn het niet. Maar nee, in antwoord op je vraag. Ik heb geen kinderen.’ Ze leek er niet mee te zitten.

‘Dat spijt me,’ zei hij meelevend en ze glimlachte.

‘Mij niet. Ik weet dat het afschuwelijk klinkt om dat toe te geven, maar ik heb ze nooit gewild. Ik denk dat er een heleboel mensen bestaan die goede ouders zouden zijn, maar ik weet niet of ik daar wel bij hoor. Ik heb dat risico nooit willen nemen.’ Hij wilde haar zeggen dat het nog niet te laat was, maar het leek hem te arrogant om dat te doen.

‘Je zou nog wel eens verrast kunnen zijn. Het is moeilijk warm te lopen voor het idee van kinderen tot je ze hebt. Het interesseerde mij maar matig, tot Hilary werd geboren. Het was veel beter dan ik had gedacht. Ik ben stapel op mijn dochters. En ze hebben heel veel geduld met mij.’ Hij aarzelde een ogenblik en ging toen verder. ‘We zijn naar elkaar toe gegroeid sinds hun moeder is overleden, hoewel de meisjes het nu druk hebben met hun eigen leven. Maar we spreken elkaar vaak en komen als het maar even kan bij elkaar.’ Ze namen hem, nu hun moeder er niet meer was, ook vaker in vertrouwen.

‘Hoe lang is dat geleden? Je vrouw, bedoel ik,’ vroeg ze voorzichtig. Ze vroeg zich af of hij nog steeds rouwde, of dat hij zich had neergelegd bij het verlies. Hij sprak niet met ontzag en eerbied over zijn vrouw, maar

met tederheid en warmte, waardoor zij aannam dat hij vrede had met haar dood.

‘In augustus twee jaar. Soms lijkt het heel lang geleden, soms slechts weken. Ze is lang ziek geweest. Bijna drie jaar. De meisjes en ik raakten er langzaam aan gewend, maar het blijft toch nog altijd een schok. Ze was pas vijfenveertig toen ze overleed.’

‘Afschuwelijk.’ Ze wist niet wat ze anders moest zeggen en terwijl ze eraan dacht voelde ze zich omwille van hem triest.

‘Dat is het ook.’ Hij keek haar weemoedig glimlachend aan. ‘Ze was een goed mens. Ze deed alles wat mogelijk was om ons voor te bereiden op haar dood. Ik heb veel van haar geleerd over waardigheid terwijl je gesloopt wordt. Ik weet niet of ik in haar plaats wel zo sterk zou zijn geweest. Ik bewonder haar nog altijd hierom. Ze heeft me zelfs leren koken.’ Hij lachte waardoor het moment iets lichter werd en Fiona beantwoordde het lachen. Ze mocht hem heel graag, meer dan ze had verwacht. Plotseling had dit niets meer te maken met *Chic* of met het reclamebureau dat ze had ingehuurd.

‘Ze klinkt als een prachtige vrouw.’ Fiona wilde hem zeggen dat zij hem een prachtige man vond. Het beeld van zijn stervende vrouw die hem leerde koken, had haar hart beroerd en ze vermoedde dat zijn dochters, als ze ook maar een beetje op hem leken, ook lieve kinderen waren.

‘Ze was fantastisch. Dat ben jij ook. Ik ben enorm onder de indruk van wat je doet en het imperium dat je leidt, Fiona. Dat is geen geringe opgave. Je zult wel voortdurend onder druk staan met die deadlines elke

maand. Ik zou binnen een week een maagzweer hebben.'

'Je raakt eraan gewend. Ik gedij erop. Ik denk dat ik die adrenalinestroom heerlijk vind. Ik zou niet weten wat ik moest doen als ik die niet had. De deadlines houden me op de rails. Jij leidt ook geen klein imperium.' Het bureau was het op twee na grootste van de wereld en voorheen had hij zelfs een nog groter bedrijf geleid. Maar de overstap naar het bureau waar hij nu zat, was een meesterzet van hem geweest. Het had een enorme reputatie en had een hoop creatieve prijzen gewonnen. Het bezat meer prestige dan het bedrijf waar hij vandaan kwam, ook al was het een fractie kleiner dan het vorige.

'Ik ben dol op het kantoor in Londen. Ik zou het niet erg hebben gevonden dat een paar jaar te leiden. Ze hebben het me trouwens een aantal jaren geleden aangeboden, maar ik kon Ann niet vragen te verhuizen. Toen was ze al te ziek, en ik wilde de meisjes niet hier achterlaten. Zij wilden niet van school af. Uiteindelijk kreeg ik naderhand een betere baan door de afwijzing. Deze verandering kwam precies op het juiste moment. Ik was klaar om verder te gaan en iets nieuws te doen. En jij, Fiona? Zie jij jezelf oud en grijs worden bij *Chic*, of wil je hierna nog iets anders gaan doen?'

'Je wordt niet oud en grijs bij een modetijdschrift,' zei ze glimlachend, 'op een paar uitzonderingen na.' Haar mentor en voorganger was tot zijn zeventigste aangebleven, maar hij was een uitzondering. 'Meestal is het een bepaalde tijd en ik heb absoluut geen idee wat ik zou gaan doen als ik vertrek. Op dit moment is het geen aanlokkelijke gedachte en ik hoop dat ik nog een

paar jaar bij *Chic* heb. Misschien zelfs nog een heleboel jaren, als ik geluk heb. Maar ik heb altijd een boek willen schrijven.'

'Fictie of non-fictie?' vroeg hij belangstellend. Ze waren klaar met hun lunch, maar ze wilden geen van beiden vertrekken en weer aan het werk gaan.

'Misschien wel allebei. Een non-fictieboek over de modewereld, zoals die is. En misschien daarna een roman over hetzelfde. Als kind vond ik het al leuk om korte verhalen te schrijven en ik heb er altijd al een boek van willen maken. Het zou leuk zijn om het te proberen, hoewel ik niet weet of ik het wel kan.' Hij kon zich moeilijk voorstellen dat er ook maar iets was wat ze niet zou kunnen als ze zich er eenmaal op had gericht. En hij kon zich heel gemakkelijk voorstellen dat ze een boek schreef. Ze was intelligent, slim en snel, en had een paar grappige verhalen over de modewereld verteld. Hij vermoedde dat ze iets zou kunnen schrijven dat leuk zou zijn om te lezen.

'Zie je jezelf iets doen na het reclamebureau of in plaats daarvan?' Ze was nieuwsgierig naar hem, net zoals hij naar haar was. Ze waren duidelijk bezig de basis te leggen voor een band die het werk oversteepte. Misschien alleen maar om iets meer over elkaar aan de weet te komen en diepte en karakter te geven aan het contact dat ze voor *Chic* zouden hebben.

'Echt? Nee. Ik heb nooit wat anders gedaan dan reclame. Misschien golfen? Ik weet het niet. Ik weet niet of er wel leven is na het werk.'

'Dat gevoel hebben we allemaal. Meestal denk ik dat ik achter mijn bureau zal sterven. Voorlopig nog niet, hoop ik,' zei ze, terwijl ze zich ongemakkelijk voelde

door de gedachte aan de vroegtijdige dood van zijn vrouw. 'Ik heb weinig tijd om iets anders te doen dan werken.'

'In ieder geval doe je het op plekken waar je nog wat lol hebt. Parijs en Saint-Tropez lijken me geen plaatsen waar je ontberingen lijdt.'

'Nee.' Ze grijnsde breed. 'En ik ben net uitgenodigd om een paar dagen op de boot van een vriendin door te brengen.'

'Nu word ik echt jaloers,' zei hij terwijl hij de rekening betaalde. Hij wist dat ze terug moest naar kantoor en hij moest het ook.

'Misschien moet je een keer meegaan en het zien. Laat het me weten als je kaartjes voor de shows wilt hebben.'

'Wanneer zijn die?' vroeg hij belangstellend. Hij had er in de verste verte niet aan gedacht naar Parijs te gaan voor modeshows, dat zou voor hem beslist de eerste keer worden. Hoewel hij waarschijnlijk niet kon. Hij had het heel druk.

'De laatste week van juni en de eerste paar dagen van juli. Het is heel erg leuk, vooral als je mensen kent. Maar zelfs als dat niet zo is, is het behoorlijk spectaculair om te zien.'

'Ik heb op 1 juli een vergadering in Londen. Als het ernaar uitziet dat ik me een paar dagen kan losmaken, zal ik het je laten weten.' Ze liepen inmiddels terug naar de auto en ze hadden het gevoel alsof ze een vacuüm in werden gezogen terwijl ze zich van het eet-huis naar de auto haastten.

'Tussen haakjes, bedankt voor de lunch,' zei ze terwijl ze naast hem ging zitten. Vijf minuten later waren ze

bij haar kantoor en ze draaide zich met een glimlach naar hem om voordat ze uitstapte. 'Dit was heel leuk. Bedankt, John. Ik voel me weer een mens die teruggaat naar het werk. Mijn medewerkers zullen je er dankbaar voor zijn. Ik sla de lunch meestal over.'

'Daar zullen we iets aan moeten doen, het is niet gezond. Maar ik doe hetzelfde,' bekende hij grijnzend. 'Ik vond het ook heel leuk. Laten we het gauw nog eens doen,' zei hij toen ze uitstapte. Daarna haastte ze zich het gebouw in, terwijl hij wegreed met zijn gedachten bij haar. Fiona Monaghan was een opmerkelijke vrouw, mooi, intelligent, opwindend, elegant en op haar eigen onnavolgbare wijze vreselijk angstaanjagend. Maar terwijl hij over haar nadacht op weg naar zijn kantoor, was hij niet bang. John Anderson was ernstig geïntrigeerd. Ze was de eerste vrouw in twee jaar die meer dan een blik waard leek. En dat was ze zeker.